

Dag kom Premierløjtnanten ved Forelæsningsen ogsaa ind paa at belære os om den Pligt, vi havde til at gøre Honnør for Befalingsmændene, og paa en ganske eftertrykkelig Maade blev Betydningen af denne Pligt saavel som de Straffe, som vi kunde paadrage os ved at undlade at opfylde den, indskærpet os. Men saa mindes jeg, at Premierløjtnanten ogsaa blandt andet sagde, at for at denne Honnørpligt nu ikke skulde strække sig over alle rimelige Grænser, var det ganske klart, at man vel, hvis man udenfor Tjenesten, altsaa ikke under Kommando, paa Gaden eller et andet Sted mødte en Befalingsmand, skulde gøre Honnør, men hvis man tilfældigvis nogle Minutter senere mødte den samme Befalingsmand i en anden Gade, skulde man ikke gøre Honnør, thi ellers kunde Honnørpligten blive en ulidelig Plage baade for den menige og Befalingsmændene. Den Ret benyttede jeg mig ved en vis given Lejlighed at overfor en Underkorporal, og det førte til, at han meldte mig til Kompagniet. Da Kompagnichefen afæskede mig en Forklaring, henviste jeg til, hvad Premierløjtnanten havde sagt, og dermed faldt Sagen bort. Jeg vilde være tilbøjelig til at antage, at Hærens Befalingsmænd i dette Øjeblik ere lige saa fornuftige med Hensyn til Begrænsning af Honnørpligten som den Kaptajn og Premierløjtnant, jeg her tænker paa.

Bang: Det Bjerg af Tryksager, som den første Mandag i Oktober blev stablet op paa vort Bord, er jo en Læsning af en alt andet end opmuntrende Beskaffenhed. Det giver et meget tydeligt Indblik i, hvor trist den Situation er, i hvilken Staten befinder sig, og hvor mørke de Fremtidsudsigter, der ligge foran os. Hvor tidt have vi ikke fra Regeringspartiet hørt Røster fulde af den dybeste Indignation og Forargelse over, at der var Socialdemokrater, som dristede sig til at paastaa, at hvis det skulde blive ved at gaa som hidtil, vilde det tage en Ende med Forskrækkelse, saa at en Statsbankerot var en Eventualitet, man maatte regne alvorligt med. Det var efter de Herrers Opfattelse ikke blot et Udtryk for et ganske overdrevet Sortseeri, men tillige i sig selv en malplaceret Udtalelse, som bevægede sig snart sagt nær ved Landsforræderiets Grænse. Og nu høre vi selve den højtærede Finansminister bekræfte denne vor Opfattelse; han siger, at „Staten er stedt i en alvorlig Situation, som, hvis den fortsættes, i høj Grad vil true dens økonomiske Selvstæn-

dighed og dens Fremtidsmuligheder“. Altsaa, den danske Stats økonomiske Selvstændighed og dens Fremtidsmuligheder overhovedet ere stedte i Fare. Det er jo ganske det samme, som vi for længe siden have sagt; nu faa vi den mest eklatante Bekræftelse paa, at vor Opfattelse var rigtig. Det er aldrig rart at være Ulykkesprofet, hverken før eller efter, at ens Spaadomme ere gaaede i Opfyldelse, men jeg tror, at der, naar Befolkningen nu i dyre Domme skal til at betale for den Finanspolitik, som er dreven under Vestres Regime, vil være mangfoldige Vælgere, som bittert ville angre, at de lod sig lede paa Vildspor, ikke af Ulykkesprofeterne, men af de falske Profeter, af dem, som forsikrede, at der var Fred og ingen Fare, og at al Tale om Finansernes Elendighed og de nye Skatters Nødvendighed var en Bøhmand til at skræmme Vælgerne med. Jeg tror, der er mangfoldige af dem, som bittert ville fortryde, at de ikke i Tide lyttede til de advarende Røster, som lød fra vor Side.

Naar vi nu tage det Stof op, som er blevet os forelagt, er Statsregnskabet for det sidste Finansaar ganske naturligt det første Objekt for Betragtningen. Det giver det reelle Udtryk for den Situation, hvori vi befinde os. Finansloven derimod er kun et Udtryk for Ønsker og Bestræbelser, men den giver ikke nogen Vished, kun en højere eller mindre Grad af Sandsynlighed for, hvilken finansiell Virkning det vil have, hvis disse Ønsker og Bestræbelser blive realiserede. Vi vide med Sikkerhed, hvorledes vi befandt os den 1. April i Aar, men hvorledes vi ville befinde os den 1. April om to Aar, have vi kun et løst Skøn over, og Erfaringerne have tilstrækkelig tydeligt godtgjort, at et saadant Skøn kan være overordentlig svigefuldt. Den højtærede Finansminister bebudede ganske vist, at til den Tid vilde der ved Hjælp af de Besparelser og de nye Skatter, som stilles i Udsigt, være tilvejebragt Ligevægt, saaledes at Underskuddet er ude af Verden. Den, som lever, faar at se, om hans Beregning holder Stik; indtil videre have vi Lov til at nære visse Tvivl. Jeg skal siden hen søge at paavise, at vi vistnok ogsaa have ret god Grund til at nære stærke Tvivl. Sporene skræmme. Det Statsregnskab, vi nu have liggende for os, viser et Underskud paa 33,2 Mill. Kr. Den Gang Finansloven for to Aar siden blev forelagt i Tinget, var Underskuddet budgetteret til 20,6 Mill. Kr., og ved Finanslovens endelige Vedtagelse var det nedbragt til kun